

Auto Paulo Sérgio Unipessoal, Lda

Chaparia
Pintura
Colisão

Tlm: 965 135 553

Trabalhamos com
todas as companhias
de Seguros

impoeste

Especialista em Pint

Moře zážitků s Erasmem+

Strana 8

Ženevský autosalon

Strana 6

Strana 13

Jsme výjimeční

Zahrajem si na vojáky

Strana 16

Aktuální informace o dění ve škole i mimo ni se vždy dočtete na Facebooku. Zde jsou okamžitě a pravidelně umísťovány všechny zprávy z různých akcí, jako jsou exkurze, školení, besedy, výlety a další školní i mimoškolní aktivity.

facebook

WEB:

Víte, že naše škola slaví letos 60 let od jejího vzniku? Už teď finišují přípravy oslav tohoto významného jubilea.

Absolventy, bývalé zaměstnance i širokou veřejnost zveme do školy dne 27.6.2018 (středa) od 14,00 hodin.

Naši žáci pak toto oslaví 28.6.2018 (čtvrtek) od 8,00 hodin na tradičním školním šampionátu, kde se utkají o putovní pohár ředitele školy.

Vaše názory a náměty ke školnímu časopisu, webu a sociálním sítím nám můžete posílat jen ze školních e-mailů na: redakce@sosou-vocelova.cz

Obsah

Reporty z akcí	2
AUTOOPRAVÁŘ Junior 2018	2
Tesařské klání	3
Celostátní konference projektu ENERSOL ČR 2018 ..	3
Přednáška Policie ČR.....	5
Ženevský autosalon	6
Na skok do Nysy.....	7
Moře zážitků s Erasmem+.....	8
Podzimní praxe pod portugalským sluncem	8
Řekli nám...	10
Jarní stáž v děsivém Portugalsku	11
Řekli nám...	12
Ze života žáků	13
Jsme výjimeční – rozhovor se Stanislavem Kotěšovským.....	13
Instalatér i natěrač.....	15
Zahraju si na vojáky	16
Za kulturou	18
Průvodce seznamem četby.....	18
Nezůstane nic než tma	19
Obrazem	20

Milí čtenáři,

přinášíme nové číslo časopisu plné zajímavostí a zpráv ze života Vocelovky. Opět byli v pohotovosti reportéři, kteří pro Vás připravili mnoho poutavých článků a fotek. Každý si určitě vybere a těšit se můžete na stálé rubriky i na čtení o mimořádných událostech.

Co tedy v dubnovém vydání najdete? Cestuji, cestuješ, cestujeme, tentokrát do Portugalska na odborné stáže. Společnými silami jsme opět odhalili Vaše skryté koníčky. Ze života žáků nás zavede do prostředí autokrosu a mezi vojáky. A protože se blíží květen, maturanti jistě ocení Průvodce seznamem četby k maturitě.

Co zažily dvě skupiny ve slunném Portugalsku? Kdo si „rád hraje na vojáky“ a kdo připravuje karty na závody? Odpovědi na otázky a mnoho dalšího se dočtete na následujících stránkách.

Pohodové i poučné čtení Vám přeje redakce časopisu Woco-go-zin

AUTOOPRAVÁŘ Junior 2018

Soutěž odborných dovedností a znalostí AUTOOPRAVÁŘ Junior 2018 byla tradičně vyhlášena pro žáky 3. ročníků oboru autotronik, automechanik, karosář a autolakýrník. Na schůzi, která předcházela vlastní soutěži, byl vybrán pořadatel soutěže a byl určen postupový klíč. Organizátorem se stala naše Vocelovka.

Soutěž pro obor vzdělání automechanik se uskutečnila 27. 2. 2018 v Centru odborného vzdělávání pro automobilový průmysl a dopravu ve Vážní 1098, kde se utkali žáci naší školy s žáky SŠTŘ Nový Bydžov. Účastníci museli prokázat odborné znalosti a dovednosti v teoretické části formou

testových odpovědí. V poznávací části určovali a odborně pojmenovávali zařízení a díly používané při opravách silničních motorových vozidel a jejich příslušenství. V praktické části soutěže prokazovali praktické dovednosti při diagnostikování a následném odstraňování závad automobilů.

Celostátní soutěž AUTOOPRAVÁŘ Junior 2018 se uskutečnil ve školicím centru Service Trainingter ŠKODA AUTO a.s., Kosmonosy a Servisní centrum ŠKODA AUTO a.s., Kosmonosy. Naši školu za obor automechanik bude reprezentovat Matěj Beneš, jenž získal 1. místo. Tímto umístě-

ním se připojil k přímému postupu dalších žáků Vocelovky – karosář Josef Hašek, autolakýrník Martin Modřanský a autotronik Zdeněk Tejchman.

Soutěž byla velice dobře připravena a proběhla bez jakýchkoli problémů. K dobrému průběhu a umístění našich žáků bezesporu přispělo i velice kvalitní vybavení dílen moderní diagnostickou technikou, kvalitní učební pomůcky, ale i domácí prostředí.

Tesařské klání

Na přelomu měsíce února a března se konalo oblastní kolo soutěže tesařů. Hostitelem celé akce se stala střední škola Akademie řemesel Praha.

Vyhlašovatelem soutěže byl cech KPT ČR, který nominoval i odborné rozhodčí a dodal materiál pro všechna soutěžní družstva. Letošního ročníku se zúčastnilo celkem 8 školských zařízení z regionu Čechy. Každé družstvo, a tedy školu reprezentovali dva soutěžící. Za Vocelovku bojovali tesaři Marek Stránský a Maxim Schejbal ze druhého ročníku.

Klání se skládalo z písemného testu a praktické části. Po součtu bodů z obou částí získali naši žáci krásné 5. místo.

Celostátní konference projektu ENERSOL ČR 2018

aneb

„Jak Matěj a Matyáš na zkušenou vyrazili...“

Celostátní soutěž prací ENERSOL proběhla ve čtvrtek 22. 3. a v pátek 23. 3. 2018 v západočeské metropoli Plzni. První den byl ve znamení oborů „ENERSOL a inovace“ a „ENERSOL a popularizace“. Program konference byl obohacen i o další poznávací a sportovní akce. Studenti odpoledne prožili poznáváním světa kolem nás, jak praví propagační letáček plzeňského science center Techmania,

a večer se pro změnu utkali v bowlingu.

Ze šesti žáků naší školy, kteří se se ctí zúčastnili krajského kola ENERSOL, postoupili dále dva a stali se členy sedmičlenného reprezentačního týmu Královéhradeckého kraje. Z druhého místa v kraji v oboru „ENERSOL a praxe“ postoupil Matyáš Franc ze třídy 1. MA s prací nazvanou „Hybridní automobil“ a z prvního místa v oboru „ENERSOL a popularizace“ Matěj Krupička z téže třídy s prací s poněkud tajemným názvem „Enersolexo“. Nutno podotknout, že v letošní mimořádně silné konkuren-

ci ostudu naší školy rozhodně neudělali. A že konkurence byla opravdu obrovská, o tom svědčí velké množství různých modelů či věk zúčastněných studentů. Matyáš s Matějem patřili mezi ty úplně nejmladší. Matyáš Franc skončil ve svém oboru na 22. místě a Matěj Krupička ve svém oboru dokonce na místě šestém. Oběma patří poděkování za výbornou reprezentaci naší školy a kraje. Pro oba studenty to byla výborná zkušenost, kterou, doufejme, zúročí v dalších letech. My jim k tomu budeme držet palce.

Přednáška Policie ČR

V polovině března si naše třída spolu s dalšími prvními ročníky vyslechla přednášku státní policie. Celá akce se týkala bezpečnosti na internetu, práv a povinností, tedy trestní zodpovědnosti osob v našem

věku, 15–18 let. Dozvěděli jsme se mnoho užitečných a kolikrát i překvapivých informací. Obecná sdělení byla podpořena velkým množstvím příkladů z praxe, mnoho nás jich i zasáhlo. Přednášející se

totiž nevyhýbali ani závažným zločinům, jako jsou vraždy, zneužívání apod. Beseda byla velmi zajímavá a přínosná.

Žáci z 1. MA

Ženevský autosalon

Byl pozdní večer, 14. březen 2018, před školou se pomalu schází žáci naší školy, jejich kamarádi a také učitelé, kteří zanedlouho odjedou na dlouhou, patnáctihodinovou cestu autobusem do Švýcarska.

Když jsme po strastiplné cestě, během níž nás průvodce seznámil s místními tradicemi a poměry, dorazili do určené země, naskytl se nám pohled na krásně zasněžené vrcholky Alp. Turistické výkony jsme ale v plánu neměli. Jako první nás přivítala čokoládovna v malebném městečku Broc.

Výklad se týkal historie čokolády i používaných surovin, které jsme mohli ochutnat, například čokoládové boby, oříšky, mandle nebo kakaové máslo. Dále jsme viděli výrobu samotných čokoládových

bonbonů, u které se nám začaly sbíhat sliny. Poté následovala vydatná ochutnávka čokolády nejrůznějších tvarů a příchutí. Po doslova náletu našich žáků a učitelů zůstal jejich obchod skoro prázdný. Ale podle výrazu personálu soudíme, že na takové konce exkurzí jsou asi zvyklí.

Druhá zastávka na cestě bylo město Montreux na břehu Ženevského jezera. Zde jsme viděli například sochu Fred dieho Mercuryho, vyhlášené casino a nechyběly ani krásné výhledy na jezero a panorama kolem. Den se chýlil ke konci, a tak jsme zamířili na hotel F1 do Francie, který nám poskytl útočiště přes noc.

Další den brzy ráno jsme vyrazili na ženevské výstaviště Palexpo, které bylo hlavním cílem naší cesty. Od řidičů jsme k snídani obdrželi párek s chlebem.

V 10 hodin se otevřely brány výstaviště a my se nadšeně pustili do prozkoumávání modelů od různých značek - Ford,

Maserati, Lamborghini, Jaguar, Škoda a mnohé další. Z vystavené asi tisícovky vozů se nám nejvíce líbily Ford Mustang nebo závodní speciál Ford Fiesta.

Těsně před odjezdem jsme pozorovali provoz na ženevském letišti, nacházející se nedaleko výstaviště. Při zpáteční cestě jsme měli štěstí na počasí a z oken autobusu zahlédli také Mont Blanc, nejvyšší horu Evropy. Dle slov průvodce nebyla výjimečně zahalena do mraků.

Exkurzi i její program jsme si opravdu užili a už teď se těšíme na další podobné akce, které přinášejí nejen spoustu nových informací, ale také velké množství příjemných zážitků, a tím pádem i vzpomínek.

Martin Volovich a Dominik Baloun (1. MP)

Na skok do Nysy

Před velikonočními svátky jsme se vypravili navštívit naši partnerskou školu v Polsku. Odjeli jsme v brzkých ranních hodinách, cílové místo - město Nysa je totiž velmi vzdálené. Když jsme konečně po dlouhé cestě dorazili, čekalo nás ve škole krásné přivítání. Následně jsme si vyslechli historii a

zajímavosti města, zaspívali si polské tradiční písně a zatančili lidové tance. Užili jsme si spoustu zábavy. Po prohlídce školy přišlo rozloučení s našimi průvodci a my se ke sportovnímu utkání přesunuli do sportovní haly, která nás všechny ohromila. Vnitřní prostory se podobaly halám champions league. V čas zápasu jsme vyšli z tunelu jako profesionálové. Soupeře jsme vůbec nešetřili a díky našim schopnostem zvítězili 4:2. V duchu fair-play jsme soupeři poděkovali za zápas a odjeli na tradiční polský oběd. Naše návštěva se nachýlila ke konci

a nastal čas odjet. Všichni jsme se vraceli domů s pocitem skvěle stráveného dne.

Tomáš Hanusík (1. C)

Podzimní praxe pod portugalským sluncem

Na podzim a na jaře byly pro autoobory pořádány stáže v Portugalsku. Hlavním cílem bylo zdokonalení dovedností, získání nových poznatků ze zahraničí, zlepšení jazykových schopností a v neposlední řadě přizpůsobení se jinému prostředí.

Moje skupina odlétala do Portugalska na přelomu října a listopadu. I přes počáteční komplikace při odletu, které obstarala vichřice, jsme v pořádku přistáli v portugalské metropoli Lisabonu. Tam jsme vyčkali na další let, kterým jsme se přemístili do Porta, do druhého největšího města v Portugalsku. Před letištěm nás vyzvedly dvě dodávky a odvezly do malebného městečka Barcelos, kde se nacházel „náš“ kampus.

Celý areál leží na kopci, takže jsme se mohli kochat krásným rozhledem, a navíc zde, na samém okraji města, byl i trochu čerstvější vzduch než ve městě. V kampusu stály nádherné vily a baráčky, ve kterých jsme bydleli. K dispozici jsme měli společenskou

místnost, velkou jídelnu, hřiště na fotbal i plážový volejbal, a dokonce bazén. Všechno vypadalo docela nově a plně funkční, i když ne všechno bylo pořád perfektní. Organizace, která o nás pečovala, se jmenuje „Mobility friends“ a pořádá pobyty pro různé země. Kromě nás zde bydleli a pracovali studenti z Finska, Polska, Rumunska a jiných zemí. Měli jsme příležitost poznat se s mnoha lidmi i kulturními zvyklostmi, což byl velký přínos celé akce.

První den jsme se postupně ubytovali, seznamovali se s okolím i programem našeho pobytu. Rozdělení jsme byli do dvou skupin. Jedna skupina (11 žáků) bydlela ve vile přímo u bazénu, já patřil do malé čtyřčlenné skupinky, která dostala přidělený byt na kraji kampusu. Za výhodu našeho bydliště jsem považoval celou dobu větší klid.

Po dostatečné aklimatizaci jsme druhý den dopoledne navštívili centrum města Barcelos, které je chráněnou památkou. Město proslavily největší trhy s uměleckými

předměty a legenda o kohoutovi, jenž se stal portugalským národním symbolem. Po obědě jsme odjeli do firem, do kterých jsme podle svého oboru byli přiděleni buď po skupinkách, nebo jednotlivě. Každý se seznámil s majitelem firmy a budoucími spolupracovníky, prohlédl si prostředí a získal informace o chodu celé společnosti. Zpočátku bylo zapotřebí udělat drobnou organizační změnu. Pár lidí ve firmě mělo pocit, že nic nedělají a jejich práce neodpovídá tomu, co očekávali. Bylo nutné obrátit se na zodpovědnou osobu, která zařídila přesun do jiné společnosti a všichni byli spokojeni.

Následující dny jsme se po skupinách odebírali každé ráno do určených firem. Pracovní doba v Portugalsku začíná většinou v 9:00, takže jsme byli ušetřeni brzkého vstávání. Končí se v 16:00 a do pracovní doby se započítává i polední přestávka od 12:30 do 14:00. Portugalci mají rádi pohodu, siestu si nenechají nikým a ničím narušit. Na takový způsob života jsme si velmi rychle a rádi zvykli, pohoda, klídek a žádný stres.

Portugalci jsou velmi komunikativní a extrovertní, nic u nich není problém a všechno se vždy nějak v poklidu vyřeší, takže jsme si mohli popovídat o všem, na všechno odpověděli. Jen jsou snad až moc hrdí na svůj jazyk, angličtina ani španělština jim příliš nevoněla, ale kvůli nám „se přemáhali“. Docela úsměvné mi přišlo, že někteří místní nadávali na zimu a my jsme chodili v tričku a nezapomínali ani na sluneční brýle. Oni na nás nevěřičně koukali a ťukali si na čelo. Když jsme jim řekli, že v Čechách je nyní maximálně 10 °C, slabší povahy omdlávaly.

Po prvním pracovním týdnu, který utekl až nečekaně rychle, jsme v sobotu podnikli výlet do Porta. Prohlídli jsme si zdejší památky a centrum, jenž je zapsáno na seznamu UNESCO, užili si plavbu parní-

kem. Poobědvali jsme v jedné z místních restaurací a prošli se po monumentálním mostě Ponte de Dom Luís I, který byl postaven podle návrhu Gustava Eiffela. Z mostu byl krásný výhled na Atlantický oceán. Město Braga, kam jsme zaměřili v neděli, bylo velmi krásné s mnohými zajímavými památkami, např. monumentální poutní místo Bom Jesus de Monte. Chození nás ale docela vyčerpalo, a navíc všichni šetřili síly na Primark. Když jsme se konečně obchodáku dočkali, nákupy stejně obstarávaly především holky a kluci spíš okukovali.

Druhý pracovní týden nám zpestřila jeden den zkrácená směna – byla naplánována vyjížďka k moři. Moře bylo sice trochu studené, ale pro obyvatele vnitrozemí je to přece jen něco neobvyklého,

tak jsem se prostě musel smociť. Namočil jsem si pouze nohy a obdivoval ty, kteří se ve vodě ocitli dobrovolně až po pás. Někteří se pak usadili v malé pobřežní restauraci, jiní se stále nemohli nabažit pláže a snažili se ulovit umělecké fotky západu slunce.

Poslední den v kampusu jsme měli slavnostní ukončení pobytu a stáže ve firmě. Všichni jsme se sešli ve společenské místnosti a dostali suvenýry na památku – trička, keramické kohouty (symbol Portugalska) a certifikáty za účast na stáži a multipasy. Podle mého názoru tahle zahraniční stáž stála za to, a pokud budu mít někdy v budoucnu ještě příležitost, určitě vyjedu, téměř kamkoli.

Rostislav Kocián (3. A)

Erasmus+

Řekli nám...

O své dojmy z prvního turnusu stáží v Portugalsku se po návratu podělil Jan Černý z 3. H.

Připravoval ses nějak na pobyt v Portugalsku?

Ne, protože jsem nevěděl, do čeho vlastně jdu, co se očekává ode mě a co mám čekat já. Jediné, co bych každému poradil z vlastní zkušenosti, je, aby se člověk naučil pár základních frází v jazyce té země, kam jede. Bude to mít pak o hodně snazší. Předpoklad, že všichni všude mluví anglicky, je mylný.

Jaké byly Tvé první dojmy po příjezdu?

Byl jsem neskutečně nadšený. Poprvé jsem letěl letadlem, v Portugalsku nás uvítalo krásné počasí, ubytování bylo pěkné a Portugalci byli hned od prvního okamžiku velmi přátelští a milí.

Co jsi dělal za práci? Jaký byl Tvůj pracovní den?

Dostal jsem se do menší autolakovny, takže přímo do svého oboru. Firma byla taková obyčejná, průměrná.

Na půl desátou nás do práce dovezli, žádné vstávání a dojíždění na vlastní pěst. Portugalci obvykle začínají pracovat kolem deváté. Majitel lakovny s námi vůbec nekomunikoval, práci nám nepřidělil, o pracovní úkoly jsme si museli sami opakovaně říkat. „Domů“ nás pak taky odvezl.

Bylo postaráno i o mimopracovní program?

O program mimo dílnu jsme se nemuseli příliš starat, personál vše zařizoval. Vymýšleli nejrůznější hry a aktivity, opravdu nás nenechali nudit se. Super byly také večerní diskotéky a organizované výlety.

Co se Ti líbilo nejvíc?

Nejvíc se mi líbil výlet k oceánu a návštěva poutního místa Bom Jesus de Monte u třetího největšího portugalského města Braga. Samotný kostel stojí na kopci, který pokrývá lesopark a obrovská úžasně uspořádaná zahrada. Připadal jsem si jako v pohádkovém zámku. Něco tak krásného jsem opravdu ještě nikdy

před tím neviděl. Na kopec vede i unikátní lanovka, poháněná vodou.

Vadilo Ti něco během zahraniční stáže?

Nevybavuji si nic, co by mi vyloženě vadilo – celý areál ubytování i pokoje byly krásné. Staral se o nás milý personál a pobyt jsem si opravdu užíval. Do příště by to možná chtělo trochu vylepšit komunikaci ve firmě, i když by student zase nemusel pracovat od nevidím do nevidím.

Co Ti pobyt v Portugalsku přinesl, co ses naučil?

Kromě práce v lakovně bych pobyt hodnotil na jedničku s hvězdičkou. Přinesl mi spoustu nových nádherných zážitků, mám krásné vzpomínky a poznal jsem hodně fajn lidí. Naučil jsem se jednu moc důležitou věc pro život – zorientovat se v cizím prostředí a být aspoň trochu samostatný, to je v dnešní době základ. Samozřejmě umím i pár portugalských frází a doufám, že je ještě někdy využiji.

Jarní stáž v děsivém Portugalsku

Nastal den odletu a všichni jsme nadšeně a nedočkavě čekali na odlet letadla z Prahy do Zurichu. V Zurichu jsme bez problémů přestoupili na další letadlo a hurá do Portugalska. Po příletu na nás čekal autobus, který celou skupinu odvezl do Campu v Gamil, Braga, kde jsme se ubytovali v krásných domcích. Následující den byly připraveny prohlídky dílen, které se měly stát pracovišti v příštích dvou týdnech. Pro nás byla vybrána společnost Elektro Eduardo, kde se převážně opravují elektrické součásti automobilů. Dostali jsme se ale i k opravě brzd, spojky či diferenciálu. Jelikož znalosti máme ze školy i z praktického výcviku, nebylo to pro nás příliš náročné. S prostředím jsme byli velmi

spokojeni. Lidé byli hodní a vycházeli nám vstříc.

Občas na dílně panoval menší chaos, většinou když se nestíhala zakázka dodělat v časovém limitu. Do firmy jsme se dopravovali každý den ráno autem, které řídili velmi milí a příjemní pracovníci Mobility Friends. Nejvíce jsme si na tomto „pobytu“ užili krásné výlety, ať už na Castlo De Guimarães nebo Porto, přístavní město, ze kterého je nádherný výhled na Atlantický oceán.

Navštívili jsme také trhy, prošli se po Barcelosu. Stálo to za to, i když bylo nepříznivé počasí a měli jsme promáčené boty. Na výlety jsme vždy do-

jížděli autobusem. Volný čas jsme trávili ve společenské místnosti, kde byl kulečník, fotbalík a také hudba. Každým dnem jsme jako parta vycházeli lépe a lépe.

Bylo nás patnáct, a to druháci učni a třetáci maturanti. Našli jsme si zde mnoho přátel z Polska, se kterými byla legrace, i přes počáteční potíže se domluvit. Nastal den odletu, a nám se nechtělo domů. Ještě bychom zde zůstali. Rozloučili jsme se s Portugalskem a s úžasnými lidmi z Mobility Friends. Vrátili jsme se plni dojmů a zážitků.

Leona Pamánková a Dominik Veverka (3. MA)

Řekli nám...

Jak se líbila studentům jarní stáž? David Šmejkal z 2. D se podělí o své postřehy z druhého turnusu v Portugalsku.

Podle jakého klíče jsi byl vybrán na stáž do Portugalska?

Na tento zájezd/stáž se mohl přihlásit kdokoli pomocí „zápisového“ lístku, který jsme obdrželi již dříve. Kritéria pro následující výběr byl úspěch, chování a znalost angličtiny.

Jaké byly Tvé první dojmy po příjezdu?

Po příletu jsem byl překvapen počasím, které bylo velmi příjemné oproti Čechám. Republiku jsme opouštěli za velkého mrazu. Z letiště jsme s naším průvodcem jeli do kampusu v Gamilu. Po večeri a ubytování jsme si celý kampus prohlédli a byli jsme s prostředím opravdu spokojeni.

Co jsi dělal za práci? Jaký byl Tvůj pracovní den?

Jsem v druhém ročníku oboru automechanik. V servisu, ve kterém jsem byl se svým spolužákem, se objevila jazyková bariéra mezi námi a zaměstnanci. Angličtina tu nebyla moc využívána a portugalsky jsme pro změnu neuměli my. Sledovali jsme tedy automechaniku při práci a učili se pozorováním.

Nakonec jsme se však dokázali prosadit a pomáhali při dílenských činnostech.

Byla tedy práce na dílně pro tebe zklamáním?

Zklamáním určitě ne. Spíše bych si přál být více využitý, více být zapojen do jednotlivých procesů.

S čím jsi byl nejvíce spokojen?

Spokojený jsem byl s celou stáží. Kdybych měl „vypíchnou“ to nejlepší, perfektní bylo ubytování v kampusu, které nám dávalo mnoho možností. Mnoho krásných zážitků mi přinesl mimopracovní program.

Co z Portugalska jsi tedy viděl?

Před stáží jsem v Portugalsku nikdy nebyl, jsem moc rád, že jsem alespoň jeho kousek mohl poznat. Nadchli mě všudypřítomní Galo de Barcelos, bohatě malovaní kohouti, kteří jsou jedním z typických znaků Portugalska. Úžasná byla prohlídka Porta, označovaného jako výkladní skříň Portugalska. Měl jsem možnost zažít pohled na oceán. Celých čtrnáct dnů bylo plných dojmů a zážitků.

Jsme výjimeční – rozhovor se Stanislavem Kotěšovským

Naše Vocelovka je automobilní škola, máme zde automobilní obory učňovské i maturitní, na kterých studuje velké množství mladých mužů, občas zde najdeme i nějakou dívku. Troufnu si však říct, že málokdo využívá školních znalostí v praxi v takové míře jako Stanislav Kotěšovský z 2. MA.

Ahoj Stando, prý děláš mechanika při autokrosové závodech?

Ano, ale nejsou to jen závody autokrosové, ale i rallye crossové.

Jak se tyto závody liší?

Při rallye crossu se jezdí nejen na blátě, ale částečně i na asfaltu. Autokros se jezdí pouze na blátě.

Co celkově tvoje práce obnáší?

Hlavním úkolem je připravit kárta tak, aby byl nachystaný na konkrétní povrch a rozložení tratě v jednotlivých závodech, například nastavení geometrie a tlumičů. To se dělá ještě před závodem. Po příjezdu na závody se jede měřený trénink a podle vý-

sledků se určí pozice při startu. Před vlastním závodem se kárt musí opět zkontrolovat a připravit. Doleje se i benzin a buggyna se očistí od bláta.

Stando, teď jsi několikrát použil slovo kárt. Můžeš to trochu přiblížit?

Je to malá buggyna o nízké hmotnosti, ale vzhledem k této malé hmotnosti má velký výkon.

Na jakých nejvýznamnějších závodech jsi pracoval?

Na Mistrovství Evropy v rallycrossu v Sedlčanech a v rakouském Hollabrunnu jsem byl dvakrát. Dále se pravidelně účastníme Mezinárodního mistrovství České republiky v autokrosu.

Z toho plyne další otázka. Jak dlouho se přípravou závodního speciálu zabýváš a jak ses k tomu dostal?

Na závody jezdím úplně od mala s mým tátou, který závodí již dvacet let. Přípravou auta se zabývám čtvrtým rokem, tedy od čtrnácti let. Tehdy měl můj táta těžkou nehodu a kvůli vážnému úrazu při-

prava auta na další sezónu zbyla na mě.

Kam by ses rád jako mechanik vypracoval?

Chtěl bych se živit jako tzv. motorář, což je člověk, který kontroluje, připravuje a časuje motory závodních speciálů. Nechci však zůstat pouze u práce mechanika, ale chci si co nejdříve udělat řidičský průkaz a začít sám na závodech jezdit.

Instalatér i natěrač

K praxi ve firmě jsem se dostal náhodou. Ve 3. ročníku jsme měli nastoupit praxi u firmy. Pan mistr nám sice nějaké tipy dal, ale všechno bylo v Hradci Králové. Musel bych brzo vstávat a dojíždět, nebo se poohlédnout po nějakém podniku blíže mému bydlišti. Uvědomil jsem si, že mám kamaráda, který se zná s majitelem firmy Instal.

Nastupoval jsem docela nespěšně. Aniž bych se stačil na stavbě rozkoukat, zařadili mě do pracovního procesu a asistoval jsem při stěhování materiálu. Později jsem se však dostal i k jiné práci. Ať se dělá cokoli, je zaprvé potřeba změřit prostor a jednotlivé vzdálenosti a podle toho propočítat, kolik jakého materiálu bude potřeba. Pokud se tahá vodovodní nebo kanalizační potrubí, musí se přinést připravené množství materiálu, nachystat jednotlivé díly a následně zkompletovat jako 3D puzzle. Jen tu předlohu si musíme vytvořit sami podle konkrétního prostoru. Teprve, když je složeno bezchybně,

můžeme se pustit do svařování.

Opakovaně jsme dělali prostory mezi příčkami, což je vybouraná díra do příčky skrz na skrz. Do otvoru jsme poté umísťovali objímky s rozestupy cca 40cm. Tohle potrubí se nezasekávalo, takže důraz byl kladen i na estetické provedení, náš výtvar nesměl být na první pohled odstrašující. Užil jsem si i práce z jiného oboru, měděné potrubí jsme natírali na bílo. Je to sice „jenom“ potrubí, ale samozřejmě jsme nechtěli, aby práce byla odfláknutá a aby bílá barva nekryla. Když jsme vše dokončili ve třech určených bytech, druhý den jsme zavěšovali radiátory. A pak další trojice bytů zase od začátku. Na této stavbě jsme strávili víc než měsíc a pak jsem byl převelen zase k jiné zakázce.

Ve velkém paneláku s pěti vchody jsme vyměňovali stávající nevyhovující kanalizaci za novou. Vybourali jsme re-

vizní šachtu a pak se postupně od nejvyššího patra vyřezávalo a odstraňovalo staré litinové potrubí. Skončili jsme ve sklepech a pak se směrem nahoru zakládal nový kanalizační rozvod. Museli jsme pracovat naprosto přesně, protože ve 4. patře bylo nutné systém napojit na odvod vody ze střechy. Pokud bychom se netrefili, několik týdnů práce by přišlo vniveč a zákazník by samozřejmě nebyl spokojen. Zde jsme strávili opět několik týdnů.

Ve firmě se mi líbí hlavně to, že přijdu k různým činnostem a práce je komplexnější – vidím, co je potřeba udělat, než nastoupí instalatéri, a také poznávám, že i instalatér si musí umět poradit se základy dalších řemesel.

Lukáš Vosyka (3. A)

Zahrajem si na vojáky

V jedné dětské písničce se zpívá „Zahrajem si na vojáky...“ a každý kluk se jejími slovy alespoň jednou v životě řídil. Ani já jsem nebyl výjimkou a vůbec mě tehdy nenapadlo, že se k této hře na prahu dospělosti vrátím.

O vojenskou historii se zajímám už odmalička, nejprve to byly figurky vojáčků, pak knížky a později jsem se dověděl, že existují kluby vojenské historie. Někdo si přeje nový kopačák, někdo nový počítač, já jsem si přál stát se členem nějakého takového klubu. Díky známému se mi to před dvěma lety povedlo.

Nechal jsem se „naverbovat“ do Klubu vojenské historické techniky Pardubice, který se specializuje na Československou lidovou armádu. Náš klub vlastní 4 nákladní „vejtrasky“ Praga V3S, 2 terénní automobily uaz-469 a

jednu „ještěrku“ (protiletadlový samohybný kanón PLDvK vz 59).

Je to stejné, jako když máte v garáži audinu nebo oktávku – pokud se o ni nestaráte, jednou vás vypeče na cestě. S tím rozdílem, že běžný majitel automobilu se svým miláčkem zajede do servisu, my ale o svůj vozový park pečujeme sami. Věnujeme se opravám a běžné údržbě. Jedná se sice o veterány, přesto (nebo právě proto) je musíme udržovat v pojízdném a funkčním stavu. Tato činnost je nejen časově, ale i finančně náročná, stejně jako samotný provoz techniky. Když plánujeme cestu, nesmíme zapomenout na to, že větřieska jede maximální rychlostí 60 km/h a spotřebuje přes 30 litrů na 100 km.

Klub musí vydělávat peníze, aby mohl fungovat, nemáme sponzory, kteří by se postarali o poklidný život klubu. Asi největší zisky do klubové pokladny přináší prodej jídla z polní kuchyně, nejčastěji se vaří guláš nebo se pověsí klobásky do udirny. Nejsem ku-

chař, spíše krájím maso, loupu cibuli nebo hotové jídlo vydávám. Na loňském Retroměstečku (setkání ČSLA, hasičů a bezpečnostní techniky v Pardubicích) jsme obsloužili přes 1500 strážníků, a to si organizátoři stěžovali, že kvůli špatnému počasí byla dost nízká návštěvnost.

V našem klubu fungují také komisaři, kteří mají oprávnění provádět testaci techniky, to znamená že udělují průkazy historických vozidel. Pokud se chcete stát majitelem historického vozidla, musí se otestovat funkčnost, stav a shoda se vzorem. Nemůžete si do auta namontovat libovolné doplňky, neprojde například auto přestavěné na LPG, byť by bylo sebekrásnější. Tato služba je samozřejmě také zpoplatněna. Před testační komisí se smíte objevit teprve tehdy, když získáte STK a musíte také doložit, jak jste auto získali, samozřejmě to musí být legální cestou.

Běžný člověk označení „historické vozidlo“ a „veterán“ nemá problém zaměnit, ale nejde o totéž – historické vozidlo projde u klubové komise, zatímco veterán uspěje také u krajské komise. Pak získáte „veteránskou“ registrační značku se zelenými písmeny. A proč tento proces lidé absolvují? Většinou proto, že historická vozidla jsou jejich koníčkem, někteří vyukové ale také jen proto, že veterán má podstatně levnější povinné ručení.

Také jsme rádi, když nás organizátoři různých vojensko-historických akcí pozvou, abychom svou techniku vystavili. Ukazujeme lidem, jak stroje fungují, sami si mohou vše vyzkoušet. To se nejvíce líbí dětem. Z poslední doby rád vzpomínám na setkání přátel vojenské historické techniky

pod Zebínem loni v létě. Měli jsme možnost pořádně se projet v terénu a také jsme se s naším terénním vozem zúčastnili orientačního závodu. Sice jsme se neobjevili na stupních vítězů, ale opravdu skvěle jsme se pobavili.

Nebyl jsem obětí ani svědkem žádné nehody nebo zranění, ale známý mi líčil, že na jedné akci zaměřené na I. světovou válku, jeden z účastníků střílel ostrými náboji, místo aby použil slepé. Bohužel se mu podařilo někoho postřelit, diváci si prý dokonce zpočátku chválili, jak věrohodně zasažení padají k zemi, jako by to ani nepředstírali... Akce byla velmi brzy ukončena a policie začala s vyšetřováním. Dotyčný voják byl obviněn a následně i zavržen.

Kontakty na organizátory akcí shánějí členové klubu, nebo si kluby poskytují informace o nově pořádaných akcích, sázkou na jistotu jsou pak akce, na kterých jsme se

v minulosti už osvědčili. Každý rok se koná valná hromada, na které se rozhodne, kterých akcí se zúčastníme a které zůstanou v záloze.

Osobně se těším na všechny plánované srazy, výstavy či závody, ať jsme hlavním bodem či sloužíme jen jako doprovodný program. O žádné akci, kterou jsem absolvoval, nemůžu říct, že by mě zklamala nebo že by se mi nelíbila. Je to můj velký koníček a doufám, že i nadále se díky němu budu moci setkávat se stejně zaměřenými fajn lidmi.

Tomáš Kříž (4. MP)

Průvodce seznamem četby

Novela *Romeo, Julie a tma* od Jana Otčenáška, která byla vydána v roce 1956, tedy v druhé vlně válečné literatury, představuje nový přístup k tématu 2. světové války. Objevuje se zde větší míra psychologické analýzy jednání jednotlivých postav.

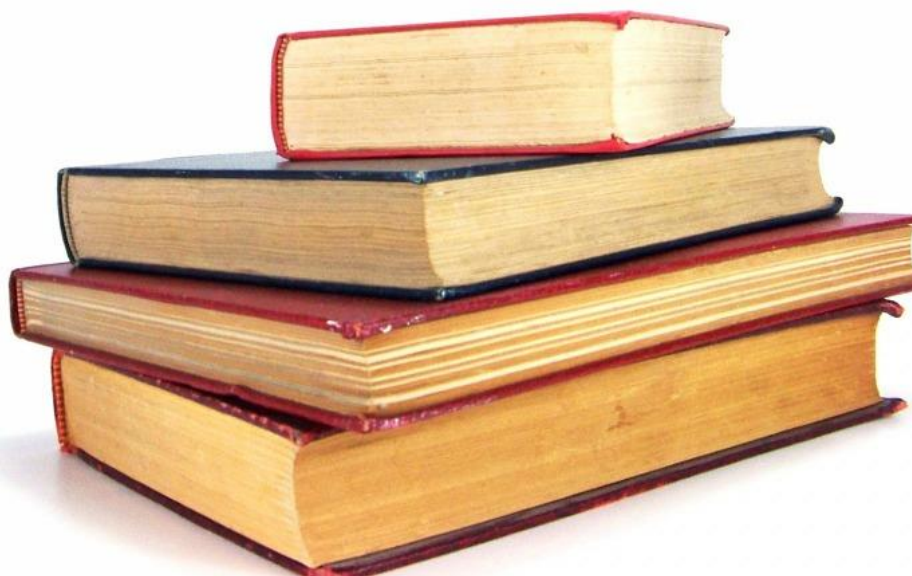
Dílo vypráví příběh z doby okupace, přesně květen až červen 1942 - tedy období heydrichiády. Otčenášek v

novelě vytvořil protějšek ke klasické Shakespearově tragédii. Ne znesvářené rody, ale svět zahnaný do „tmy“ zničil vztah dvou mladých lidí. Je to příběh dnů a nocí vyplněných strachem, nervozitou a čekáním. Student Pavel a židovská dívka Ester se náhodně setkávají v parku. Ester nemá odvalu nastoupit do terezínského transportu. Pavel ji schová, stará se o ni, dělí se s ní o jídlo. Chápe to jako samozřejmost, ne jako hrdinství. A z přátelství vznikne láska. Je období stanného práva a za přechovávání nehlášených osob hrozí smrt rodině i okolí. Ester nechce mít nikoho na svědomí. Proto opouští dům a na ulici, kde právě vrcholí akce na dopadení atentátníků na Heydricha, je zastřelena. Ester

zemřela, Pavel si zoufá. Dílo je obžalobou zřůdnosti fašismu a rasismu.

Má vyznít jako varování. Válka poznamenává osudy i nevinných lidí, zničí jim plány i představy o životě. Tímto příběhem se můžeme také setkat v černobílém filmovém pojetí z roku 1959 v režii Jiřího Weisse. V roce 1997 podle něj byla vytvořena stejnojmenná televizní adaptace v režii Karla Smyska.

Nezůstane nic než tma

Klicperovo divadlo uvedlo v březnu 2018 ve Studiu Beseda další premiéru. Jednalo se zároveň i o premiéru českou. Autorem divadelní hry Černá voda je německý dramatik Roland Schimmelpfennig. Autorkou překladu je Jana Slouková, režie se ujal Michal Hába. Příběh začíná na opuštěném koupališti, v temné hladině vody se odrážejí hvězdy. Zde se potkávají dvě party mladých lidí, kteří tajně

přelezou plot. Jsou naprosto rozdílní, ale společné koupání, noční putování městem a vzájemné poznávání je sblíží. Je jim devatenáct let, jsou svobodní a volní, věří svým snům. Co bude za dvacet let? Co zbyde z jejich představ o životě?

Jeden se stane ministrem, další prodejcem aut, jedna ředitelkou školy, další pokladní v supermarketu... Po dvaceti letech se spolu náhodně setká Frank, ten kluk se zelenýma očima a Leyla, dcera tureckých přistěhovalců z předměstí a najednou se zastaví čas. Děj má několik časových rovin. Střídají se různá prostředí. Divadelní hra je zajímavě prokomponována,

má blízko k moderní poezii. Na jevišti se setkáme mimo stálých herců Klicperova divadla s Kryštofem Bartošem, který je novým členem souboru a je to jeho hradecká premiéra. Autorem hudby, která skvěle doplňuje příběh, je Jindřich Čížek.

